

«Державний науковий центр лікарських засобів», який залишається провідним науково-дослідним центром і до нині.

Бутенко Є.
НТУ «ХП»

СТРАТЕГІЧНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ НАЦІОНАЛЬНОЇ ВИДАВНИЧОЇ СПРАВИ В УКРАЇНІ: БЕЗПЕКОВИЙ ВИМІР ПРОБЛЕМИ

Глобалізований світ вступив у другій половині XX ст. в добу пост-індустріального, або інформаційного суспільства, де головною цінністю є знання та інформація. Особливого значення в «суспільстві знань» набуває національна видавнича справа, що є не лише важливою галуззю економіки та підприємницької діяльності, а й сегментом національного інформаційного простору, елементом культури, інструментом гуманітарної політики як сфери функціонування національної безпеки держави.

Дослідження вказаної теми є полідисциплінарним, базується на теорії національної безпеки, стратегічного менеджменту, інформаційної безпеки, теорії сек'юритизації, теорії комунікацій, постколоніальних студіях. Окремі її аспекти вивчалися Я. Ісаєвичем, Г. Почепцовим, С. Здіоруком, Л. Чупрієм, М. Тимошиком, В. Шпаком, Б. Дурняком. Проте безпековий вимір даної проблеми обійдений увагою дослідників. Запропонована розвідка покликана заповнити цю лакуну, її завданням є з'ясування складових процесу сек'юритизації проблеми, вироблення рекомендацій щодо підвищення ефективності стратегічного менеджменту галузі та захисту національного інформаційного простору в умовах цивілізаційних та інформаційних гуманітарних смислових війн.

Комплексна смислова війна, розв'язана Росією проти України, за висновком професора Г. Почепцова, передувала військовій агресії. Вона відбувається в концептуальному полі, базується на зовнішньому прихованому управлінні інформаційним та віртуальним простором країни. Війна через трансформацію масової свідомості та зміну поведінки спрямована на знищення ідентичності українців, руйнацію системи цінностей, національної картини світу та імплантації чужої. Головна ж мета смислової війни або «війни відкладених перемог» перебуває у фізичному просторі – це реалізація національних стратегій агресора:демонтаж

Української держави, зміна напрямку її розвитку та парадигми, відмова від євроінтеграції та входження в Євразійську неоімперію на правах залежної території.

Науковець р. Кларк стверджує, що силу країни в кібервійні визначають три складові – атака, залежність та оборона. Україна залежна і в інформаційному, і в смисловому вимірах, їй не вистачає власних новин, книг, і цей вакуум заповнюється чужим культурним продуктом, у даному випадку російським, який несе антиукраїнський контент і смисл. Ситуація у національній видавничій справі вийшла з-під контролю держави. Український ринок більш ніж на 80% заповнений російською книжковою продукцією, щорічно в Україну завозиться понад 55 млн книг із Росії, російські видавці щорічно заробляють в Україні близько 350 млн грн. Величезною проблемою є низька конкурентоспроможність вітчизняної книги. В Україні видається менше 0,7 книги на особу (у Німеччині наприклад 12), 220 назв книг на 1 млн жителів (у розвинутих країнах близько тисячі).

Конструювання ефективної моделі стратегічного менеджменту національної видавничої справи як управлінського процесу потребує 1) постійного моніторингу її поточного стану та зовнішнього середовища; 2) аналітико-синтетичних досліджень, що мають на меті вироблення стратегічних цілей та ефективних методик створення і утримання конкурентних переваг галузі в довгостроковій перспективі; 3) вироблення стратегічної концепції розвитку сфери із урахуванням безпекових проблем як важливої складової системної державної політики; 4) розробка тактичного плану, спрямованого на поетапну реалізацію стратегії та оцінка результатів; 5) урахування факту безперервності даного процесу та важливості адаптації, корекції стратегії та регулювання тактики відповідно до зовнішніх та внутрішніх змін та запитів.

Отже, національна видавнича справа є вагомим елементом не лише економічної системи, але й сферою функціонування національної безпеки держави. Вихід із кризи цієї галузі є можливим за умови реалізації наступних заходів: 1) визнання національної видавничої справи України національним стратегічним пріоритетом та сферою функціонування національної безпеки держави; 2) розробки ефективної моделі стратегічного менеджменту галузі з урахуванням безпекової складової; 3) організації нормативно-правового, комунікативного, кадрового, інформаційного, фінансового, технічного забезпечення розвитку національ-

ної видавничої справи України та захисту українського інформаційно-культурного простору; 4) реалізації комплексу протекціоністських заходів пріоритетної підтримки національної видавничої справи; 5) вивчення та впровадження у практику досвіду державної політики країн ЄС у видавничій справі та європейських стратегій підвищення конкурентоспроможності національної друкованої продукції.

Голова В. В.
НТУ «ХП»

УЧАСТЬ ПРОФЕСОРА ОЛЕКСАНДРА ПАВЛОВИЧА ЛІДОВА У ОБЛАДНАННІ ГАЗОВОГО ЗАВОДУ ХТІ

Одним із найбільших технологічних інститутів, що займалися підготовкою молодих спеціалістів для у Наддніпрянській Україні наприкінці XIX ст. став Харківський технологічний інститут. Чільне місце у навчанні інженерів належить професору хімічної технології ХТІ Олександру Павловичу Лідову. Він одним із перших вказав на важливість застосування у доменному виробництві нафтогазових генераторних печей конструкції відомого у той час інженера П. І. Лазарєва. О. П. Лідов наголошував: на оригінальний прийому отримання нафтового газу у печах, що досліджувався П. І. Лазуревим на промисловому виробництві у м. Баку. Цей прийом загазованості нафти використовувався на більшості металургійних заводах країни. Тому, науковець наголошував на використанні неврахованих статистикою значних обсягів виробництва та використання газу у металургійному виробництві.

Ще у 1890 р. для ХТІ актуальним стало питання створення міні-газового заводу для опалення приміщень. Реалізація цього заводу була покладена на тоді ад'юнкт-професора Олександра Павловича Лідова. Завдяки його діяльності у короткий термін було завершено обладнання газового заводу. З одного боку газ став забезпечувати опаленням та освітленням аудиторії та лабораторії інституту. Також на підприємстві відбувалася підготовка фахівців з газової справи. Окрім того, що професор фактично створив газовий завод у ХТІ, вчений надавав консультації щодо створення газових заводів у Харкові та Харківській губернії.

Так, науковець використав свій досвід створення газового заводу ХТІ у наданні консультації щодо будівництва такого ж заводу на тери-